

...- a připomeňme si Roberta Musila, který se na příkladu kraulu zamýšlel, v čem tkví podstata stylu, v technice či ve způsobu, a který dospěl k názoru, že styl „je uměním vykompenzovat neznalost“, neznalost „co se racionálních podmínek plavání týká“, alespoň podle něho, ale ještě více konceptuální neznalost.

Může se zdát, že se Montherlant pokouší sport zušlechtit tím, že ho postrkuje směrem k umění používáním estetizujících hodnotících výrazů, a navíc také potřebou odkazovat se ke stylu při popisu toho, co by v gestu atleta mělo být tak nevyvratitelně specifického a expresivního. Neoklasický hold jistému helenistickému kultu je tu zřejmý. Ke stylu se opět obracíme jako k dekodovací pomůcce: krok sportovce odráží jeho vnitřní osobnost, o přechod od vnější charakteristiky k vnitřní se stará styl. Najednou se z tohoto stylu stává nezbytná podmínka, bez které by sport nebyl než brutalitou: „bez stylu není ve sportu naplněná a ryzí radost“; „styl je pohlazením sportu“. Jak tomu často bývá, přesto, že to sice není žádný velký objev, *chce se tím říci* mnoho: použití slova *styl* utváří nový vztahu k jazyku a k zobrazení, který neodkrývá obraz v přeneseném slova smyslu, už vůbec ne v metaforickém, ale je projevem sugestivního nátlaku. Zmínka o něm představuje referenční protiargumentaci a vylučuje jakoukoli konkrétní analýzu ve prospěch prostého diskurzivního nátlaku.

Nanejvýš bychom mohli prohlásit, s objektivnějším nadhledem, že to, co nazýváme ve sportu stylem je předně známka jedinečného a zvláštního talentu, kombinujícího obecná technická pravidla a opakující se osobnostní rysy (když fotbalový hráč nepředvídaně zrychlí, když tenista specificky používá bekhend, atd.).